

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 48/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. O., B., vo veci namietaného porušenia jeho práv uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 133/2011 z 28. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. O. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2012 doručená sťažnosť JUDr. I. O. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práv uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 133/2011 z 28. októbra 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej prílohy vyplynulo, že sťažovateľ sa v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 21 C 109/07 domáhal

proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky zaplata sumy 1 820,35 € z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorého bol sťažovateľ ako žalobca účastníkom, v odvolacom konaní zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 10 C 171/94 z 12. septembra 2001 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Okresný súd rozsudkom č. k. 21 C 109/07-122 z 19. októbra 2010 žalobu sťažovateľa zamietol. Krajský súd na základe sťažovateľom podaného odvolania rozsudkom sp. zn. 5 Co 99/11 z 29. marca 2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Proti označenému rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, pričom navrhol rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a žalobe vyhovieť. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa rozhodol sťažnosťou namietaným uznesením, ktorým dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné odmietol.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol:

«Okresný súd Bratislava 2 rozsudkom z 12.9.2001 sp. zn.10 C 171/1994 por.č. 170 zistil, že pracovný pomer sťažovateľa v skúšobnej dobe ukončil zamestnávateľ protiprávne. Tým bol daný základ k uplatneniu náhrady škody zo strany sťažovateľa voči zamestnávateľovi. Odvolací súd zamietol žalobu, s „odôvodnením“ že v pracovnom práve platí obsah pracovnej zmluvy a keďže túto podpísal zamestnanec, už nemôže neskôršie namietat jej neplatnosť. Z tohoto tzv. „odôvodnenia“ by vyplývalo, že neplatí dátum skutočného vzniku / prevzatím a zároveň podpísaním pracovnej zmluvy/ pracovného pomeru a možno fikciou dospieť k záveru, že protiprávne antidatovanie je prípustné. Odvolací súd týmto pripustil ako zákonné aj prípadné antidatovanie zmluvy, čím stanovil nový „zákon“ ešte pridajúc, že v pracovnom práve vraj neplatia obecné ustanovenia občianskeho zákonníka. Najvyšší súd názor odvolacieho súdu odmietol tým, že v konaniach, sp.zn. 4 Cdo 153/2003 a 1 Cdo 92/2006 zrušil rozsudky odvolacieho súdu v tomto smere. Z nepochopiteľných dôvodov Najvyšší súd nakoniec zamietol dovolanie sťažovateľa, pričom hrubým spôsobom porušil zákon v tomto smere, lebo v súlade s odvolacím konaním vôbec nevenoval pozornosť skutočnosti, že zodpovední pracovníci zamestnávateľ svojimi

výpovedami sa zjavne dopustili trestného činu krivej výpovede a v tomto mali civilné súdy vyčkať výsledok trestného konania a túto vec v žiadnom prípade nemôže rozhodnúť civilný súd ale výlučne iba trestný súd.

Týmito hrubými porušeniami zákonných predpisov bola sťažovateľovi spôsobená aj finančná škoda.

V spore o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdov, ako obvykle súdy bagatelizovali celú vec a vôbec vylúčili možnosť sa dožadovať náhrady škody týmto postupom.»

Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd zrušil namietané uznesenie najvyššieho súdu a vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie. Zároveň uviedol, že „*súčasne poverujem advokátku JUDr. Z. M... zastupovaním v tejto veci a vypracovaním sťažnosti s potrebnými náležitosťami*“.

Pretože prílohou sťažnosti nebolo splnomocnenie pre označenú advokátku, teda sťažnosť nespĺňala náležitosti podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), výzvou zo 7. februára 2012 ústavný súd vyzval sťažovateľa na predloženie splnomocnenia na zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy a zároveň ho upozornil, že ak nepredloží splnomocnenie v uvedenej lehote, ústavný súd môže jeho sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ výzvu ústavného súdu prevzal 13. februára 2012, na túto však nereagoval a v ustanovenej lehote splnomocnenie pre advokátku na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom nepredložil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ aj napriek upozorneniu ústavného súdu, že v prípade nepredloženia splnomocnenia môže byť jeho sťažnosť odmietnutá, toto splnomocnenie v lehote stanovenej ústavným súdom nepredložil.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd opierajúc sa o svoju konštantnú judikatúru (podobne III. ÚS 37/02, I. ÚS 93/02 a I. ÚS 125/03) konštatuje, že ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde neumožňuje upustiť v konaní pred ústavným súdom od splnenia procesnej podmienky

povinného právneho zastúpenia advokátom, a to ani v prípadoch, ak sťažovateľ má právnické vzdelanie.

Je potrebné uviesť, že sťažnosť sťažovateľa v predloženej podobe nespĺňala ani ďalšie náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 zákona o ústavnom súde. Obsah odôvodnenia sťažnosti, tak ako je citovaný v časti I tohto uznesenia, je nezrozumiteľný a zmätočný, pretože námietky v ňom uvedené sa netýkajú priamo namietaného uznesenia, ale vecne smerujú proti postupu a rozhodnutiam súdov konajúcich v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ktorého bol sťažovateľ účastníkom. Podstatným nedostatkom náležitostí sťažnosti je aj to, že sťažovateľ v sťažnosti neoznačil žiadne konkrétne základné právo, ktorého porušenie svojou sťažnosťou namieta.

Vzhľadom na to, že ústavný súd upozornil sťažovateľa, že v prípade nepredloženia splnomocnenia môže byť jeho sťažnosť odmietnutá, a tiež vzhľadom na to, že sťažovateľ v lehote stanovenej ústavným súdom a ani do dňa jej predbežného prerokovania splnomocnenie pre advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom nepredložil, pričom sťažnosť sťažovateľa v predloženej podobe nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2012